

РЕШЕНИЕ

гр. София, 24.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, търговско отделение, в закрито заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВО ДИМИТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА

2. ФИЛИП ВЛАДИМИРОВ

като разгледа докладваното от съдията ВЛАДИМИРОВ т. д. н. № 3680 по описа за 2012 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по чл. 463, ал. 2 във вр. чл. 274 и сл. ГПК.

С решение № 15056 от 20.09.2012 г. по ч. гр. д. № 11458/2012 г. по описа на Софийски градски съд, II „Г“ въззивно отделение е оставена без уважение жалбата на _____ - гр. София против разпределението от 22.06.2012 г. на постъпилите парични суми по изп. дело № /2010 г. на _____ - ЧСИ с рег. № _____ в ЧАСТТА, в която е определена дължимата пропорционална такса на съдебния изпълнител по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) в размер от 6 078. 90 лв. с ДДС и в ЧАСТТА, в която е определена сумата от 800 лв. в полза на първоначалния възискател по изпълнението _____ - сторени разноски в заповедното производство за снабдяване с изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело.

Приложени са мотивите на съдебния изпълнител по обжалваното разпределение.

Така постановеното решение е обжалвано от _____ - гр. София, чрез нейния пълномощник, с оплаквания за незаконосъобразност. Иска се решението да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което разпределението в атакуваната му част се отмени, като се извърши друго такова, с което горесцитираните суми отпаднат за разпределение в полза на ЧСИ (със сумата от 6 078. 90 лв.) и на възискателя _____ (със сумата от 800 лв.).

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени данните по делото, прие следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

По жалбата срещу разпределението на сумата от 800 лв. в полза на

9

Според чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД ползват се с право на предпочтително удовлетворение вземанията за разноски по обезпечаването и принудителното изпълнение, както и за исковите по чл. чл. 134 и 135 - от стойността на имота, за който са направени, спрямо кредиторите, които се ползват от тези разноски. Тази формулировка въвежда критерии при предпочтителното удовлетворяване на вискателите за разноски, като се дава предимство на тези от тях, които са направили разноски за действия, от които се ползват и останалите вискатели. Процесната сума съставлява разноски, понесени в заповедното производство от първоначалния вискател, по което е издаден изпълнителния лист за образуване на изпълнителното дело. След като в хода на изпълнението успешно е реализирано притезанието, удостоверено с изпълнителния лист, чрез извършване продажба на имот, от която се ползва жалбоподателя - , очевидно е, че сред разноските по принудителното изпълнение попадат и сторените разноски от първоначалния вискател по заповедното производство. А те съгласно разпоредбата на чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД се ползват от първа по ред привилегия и следва да се разпределят за удовлетворяване на вискателя , който ги е понесъл.

По жалбата срещу разпределението на сумата от 6 078. 90 лв. с ДДС – такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ, в полза на ЧСИ

По силата на т. 26 от горната Тарифа за изпълнение на парично вземане се събира пропорционална такса върху събраната сума. Когато се касае за частично събиране на паричното вземане таксата се определя за целия дълг, но се събира част, съответстваща на събраната сума. Няма основание да не се събира от частния съдебен изпълнител съответната такса когато се удовлетворява едно вземане – било изцяло или отчасти. Въведено е правилото, че от таксата за изпълнение на парично вземане се приспада събраната такса по т. 20 за извършване на опис – чл. 26, забележка 4- та от Тарифата. Съпоставяйки текстовете на двете разпоредби се налага, че таксата за опис по т. 20, е авансова по своя характер и е част от таксата по чл. 26 – т. е. тя няма самостоятелно значение. Тя обаче е дължима преди извършване на действието, като се „определя върху сумата, за която се иска изпълнението”. Това сочи, че таксата за опис се свързва с конкретно вземане и това е именно вземането, за което е образувано изпълнителното дело и няма отношение към други вземания на последващи (присъединили се в хода на производството) кредитори на същия длъжник. Още повече, предвид възможността удовлетворяването на кредитора да се осъществи след продължителен период от време, през което е възможно да са извършени (безрезултатно) множество публични продани от страна на ЧСИ, за които не е предвидена такса, поради което последният не може да покрие разходите си за тях. Ето защо, последицата от таксата по чл. 20 от Тарифата е, че се събира такса, с която вискателят авансира таксата за изпълнение на парично вземане (каквито са преобладаващата част от изпълнителните дела). Самостоятелният характер на таксата за опис се разкрива единствено в хипотезата на чл. 20, т. 2 от Тарифата

10

– т.е. когато цената на описаните вещи се окаже по-голяма от вземането. Тогава се събира такса и върху разликата. Предвид обаче последните изменения в законодателството ни - чл. 83, ал. 2 от ЗЧСИ и чл. 73, ал. 4 ГПК такава хипотеза не е възможна, защото се предвиди, че пропорционална такса за опис се начислява върху по-малката сума от цената на описаната вещь и от паричното вземане.

Правилно и в съответствие със закона съдебният изпълнител е съобразил, че вискателите, които получават суми по разпределението са двама и всеки от тях дължи такса по чл. 26 от Тарифата за частта от вземането му, която се погасява. Предвид факта, че вискателят е внесъл такса по чл. 20 за опис на имота и тя надхвърля дължимата такса по чл. 26 за неговото вземане, такса по чл. 26 от него не следва да се събира. Тъй като обаче вискателят – не е внесъл такса по чл. 26, каквато очевидно дължи – тъй като е удовлетворен частично по делото, а и не е внесъл такса за опис (за да може да се приспада от таксата по чл. 26), съдебният изпълнител е начислил пропорционална такса за изпълнение на паричното вземане върху събраната сума.

В обобщение, жалбата е неоснователна, а атакуваното решение на СГС – правилно по своя краен резултат, поради което ще следва да бъде потвърдено по мотиви в настоящото решение.

Воден от горното, апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 15056 от 20.09.2012 г. по ч. гр. д. № 11458/2012 г. по описа на Софийски градски съд, II „Г” въззивно отделение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

